

kommet frem fra forskjellige andre Sider, at der var en mærkbarlig Forskjel i Behandlingen af disse to Tilfælde. Navnlig kunde det ærede Medlem ikke forstaa, at man kunde finde det rigtigt at sjerne Stabssergent Nielsen og derimod beholde Lieutenant Castenskjold. Jeg skal med Hensyn til den Sidstnævnte først bemærke, at naar det ærede Medlem siger, at han er bleven dømt for at have flaaet en Rekrut med Sporer i Ansigtet, saa er det ikke Tilfældet, og der var Andet, det ærede Medlem nævnte, som heller ikke har været Tilfældet. Det har ikke kunnet bevises. Jeg bruger med Forsæt dette Udtryk; thi jeg skal vel vogte mig for at sige, hvad der er sandt eller ikke sandt, det kan man naturligvis aldrig bestemt sige i saadanne Tilfælde — men hvad der ikke kan bevises, kan Ingen straffes for. Det er altsaa naturligt indtil videre at antage, at det ikke har fundet Sted. Men naar man nu vil sammenligne de to Forseelser, maa jeg bemærke, at der selvfølgelig meget godt kan være en Forseelse, som man er nødt til at straffe meget betydelig, men hvor man dog ikke saaledes absolut behøver at tabe Tilliden til den Paagjældende, men at der paa den anden Side er andre Forseelser, som maa straffes, om end kun lidt, men hvor Tilliden er borte, og det er navnlig, det gjentager jeg, et saadant Tilfælde som det her, hvor den Paagjældende, som det ogsaa her viste sig bagefter, har givet en ligefrem uanfærdig Forklaring under et Vidneforhør. Der er dog ogsaa, som jeg vil gjøre opmærksom paa, den Forskjel, at Lieutenant Castenskjold slet ikke er fast Officer i Hæren, og at hans Tid i Hæren sandsynligvis er meget kort. Derved falder altsaa den Sammenstilling bort, thi Stabssergent Nielsen var fast Underofficer og vilde, naar noget Saadant ikke var slet, kunde have en temmelig lang Løbebane for sig endnu. Men som sagt, det Samme er ikke Tilfældet med Lieutenant Castenskjold. Jeg vil, tror jeg, kunne afvise den Bestyldning, at der skulde være nogen Angst fra min Side for, at der skulde fremkomme Oplysninger i Bladene eller andre Steder om Misligheder i Hæren. Jeg protesterer paa det Bestemteste mod en saadan Bestyldning. Det ærede Medlem har ikke nogen som helst Ret til at fremkomme med den. Jeg ønsker i enhver Henseende fuldstændig Oplysning om alle saadanne Forhold, og det ærede Medlem kan ikke nævne et eneste Tilfælde, hvor jeg skulde have holdt en saadan Underjøgelse tilbage. Jeg maa have Ansaret for denne Afstedigelse. Vel er den ikke slet fra Krigsministeriet, men naturligvis fra den Autoritet, under hvem saa-

danne Afstedigelser ligge; men i dette Tilfælde ligger Ansaret væsentlig paa mig (Monrad: Hvorfor?) For Stabssergent Nielsens Afstedigelse. Bestemmelsen er den, at naar en Underofficer er pensionsberettiget, kan en Afstedigelse ikke finde Sted, uden at den er indberettet til Ministeriet og har faaet dets Sanktion, og jeg kunde altsaa have forhindret denne Afstedigelse, men jeg har ikke ment, det var rigtigt, fordi jeg bestandig — det fastholder jeg endnu — har været af den Meening, at det var umuligt at have Tillid til den paagjældende Mand efter den Opførelse, han havde vist.

A. Gold: Jeg vil blot sige overfor den høitærede Minister, at han har misforstaaet mig, dersom han har troet at jeg mente, at det var ham personlig, der ikke ønskede, at disse Sager skulde komme frem. Jeg har ment hele den høiere militære Officersstand, og det bedste Bevis derpaa føres, hver Gang en saadan Sag kommer frem, thi dersom den ikke generede dem i den Grad, som den gjør, hylede de ikke slet saa høit.

Bojsen: Da jeg har Ordet, maa jeg maasse forudstille en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss), der indledede sine Udtalelser idag med en Beklagelse over eller rettere sagt med at give den nye Hærlov Skylden for, at Stabssergenterne vare komne til at indtage Kontorfolks Stilling. Jeg skal i den Henseende oplyse, at der er ingen Grund til at give den nye Hærlov Skylden derfor; thi her er et af de Punkter — hvad der tidligere har været forhandlet her i Salen — hvor Ministeriet paa en afgjørende, endog solen Maade har tilsidesat, hvad der var Forsætningen ved Hærlovens Gjennemførelse. Der er imidlertid et andet Punkt, som jeg agter at henlede Opmærksomheden paa, og de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) have foranlediget mig til at gjøre det. Han kom med nogle Udtalelser angaaende Principerne i den militære Straffelov, hvilke Udtalelser jeg forøvrigt aldeles ikke søler mig kaldet til at udtale mig nærmere om. Det var jo nemlig Principer, der ligge meget langt tilbage i Tiden, men jeg tror, at naar man klager over en ubillig Rettergang og navnlig betragter de Anledninger, der have været givne til Klage, vise disse Klager egentlig ikke saa direkte hen til Straffelovens Indhold som meget mere til dens Anvendelse. Den militære Straffelov gav Anledning til forskellige Udtalelser i sin Tid. Hvis jeg ikke mindes feil, var der fra meget forskellige Sider anket